

*Alberic:
Cesta mága*

ALBERIC DE VERICO

**ALBERIC:
CESTA MÁGA**

Magická univerzita

Začnem tým, kto som. Volám sa Alberic, som bývalým arcimágom magickej univerzity. Som teda predovšetkým mág, vcelku dobrý mág. Nie som tak dobrý spisovateľ. Predsa len, som sa rozhodol spísať udalosti, ktoré sa nedávno odohrali, a ktorých som bol svedkom. Je to moje prvé životopisné dielo. Buďte preto, prosím, k mojim spisovateľským schopnostiam ohľaduplní.

Dovoľte mi, prosím, vysvetliť, čo to znamená byť arcimágom a čo to tá Magická univerzita vlastne je... teda, čo Magická univerzita bola. Magická univerzita bola donedávna prestížna inštitúcia, ktorá svojich členov vzdelávala v umení mágie. Bolo to miesto, kam sa chodili učiť mágiu tí najlepší a najbystrejší ľudia z nášho sveta. Bolo to miesto, kde sme mohli študovať mágiu a jej rozmanité využitie. Úlohou univerzity bolo aj dohliadať na magickú činnosť vo svete, čo robila tak, že monitorovala používanie mágie v mestách po celom svete. Magická univerzita bola významným členom rozsiahleho Cechu mágov.

Cech mágov bol donedávna taktiež veľmi uznávaný a jeho pobočky sa nachádzali v každom väčšom meste. Ich úlohou bolo zabezpečiť, aby bolo používanie mágie bezpečné a regulované. Poskytovali tiež miesto, kde sa mohli mágovia stretávať a učiť sa jeden od druhého. Cech mal svoje prísne pravidlá, ale boli spravodlivé a každý člen ich rešpektoval. Dnes už tieto pravidlá nie sú dôležité a ja vám prezradím prečo. Kým sa tam dostanem, vysvetlím vám ešte, kto je to arcimág. Neviem, či je

dôležité to vysvetľovať, ale môže vám to pripadať zaujímavé, tak prečो nie.

Arcimágom sa môže stať len ten, kto porazí všetkých ostatných konkurentov v sérii magických súbojov, alebo ten, kto bol vybraný súčasným arcimágom ako jeho nástupca. Ten druhý prípad je môj. Som nástupcom Thorvalda, 115. arcimága Magickej univerzity.

Počas môjho pôsobenia na univerzite sa stala hrozná vec. Cisárovi našej ríše sa znepáčila mágia a všetko s ňou spojené. Považoval ju za hrozbu pre svoju moc, a preto ju nariadil zatvoriť. Po príchode cisárskej armády, ktorá mala dozrieť na pokojné zatvorenie univerzity a rozpustenie Cechu mágov, sme boli nútení opustiť budovu a odísť.

"Teraz som arcimágom... len sám sebe", pomyslel som si. Je čas, nájsť si niečo, čo môj život znova naplní zmyslom. Preto som sa rozhodol opustiť mesto a cestovať po krajine. Začal som jednoduchou pešou cestou, ale čoskoro som si uvedomil, že mi to nestačí. Potreboval som niečo vzrušujúcejšie a náročnejšie. Kúpil som teda od neďalekých sedliakov starý voz a tiež dva staršie kone, ktoré ho ťahali. Rozhodol som sa podstúpiť ďalekú cestu do Ayladrie. Bohatej ríše, kde žije môj strýko, člen Cechu obchodníkov.

Po nezaujímavom týždni cestovania šírymi pláňami, som dorazil k hraniciam Ayladrie a o deň neskôr aj k bráne hlavného mesta. Okamžite ma privítal strážca, ktorý mi ukázal kde mám odviezť voz a kde ustajniť

kone. Sľúbil, že mi ich vrátia, keď budem opúšťať mesto. Samozrejme mi dal aj potvrdenie, ktoré ma oprávňuje si voz vyzdvihnúť.

Potom ma zaviedli do obrovskej sály, kde som čakal celé hodiny, kým sa konečne objavil muž v bohato zdobenom rúchu. Bol to strýko, ktorý sa skoro nezmenil. Dostalo sa mi vreleho privítania, ktoré bolo príjemnou zmenou po tak dlhej dobe na ceste. Potešil ma pozvaním na obed, pretože som bol neskutočne hladný.

Pri obede v neďalekej krčme som mu celý svoj príbeh vyrozprával do najmenších podrobností a on si všetko zdvorilo vypočul. Navrhol mi, aby som navštívil Cech obchodníkov, že je to dobrá príležitosť nájsť si prácu, pri ktorej človek dobre zarobí.

Ayladrijský Cech obchodníkov

Vstup do priestorov cechu je ale vyhradený len pre členov a pozvaných ľudí. Dostať pozvánku do cechu od cechmajstra bolo asi tak pravdepodobné, že vyhrám v známej, miestnej hre Bag, o ktorej som nevedel absolútne nič... A k tomu, že vyhrám 10x za sebou. Strýko bol však šikovný obchodník a behom hodiny mi zaobstaral oblečenie a zbroj cechu, aby mi umožnil pohyb v jeho priestoroch. Podľa jeho slov to bola zbroj, akú nosia obchodníci s korením, ktorí prúdia do zeme z Caldorie.

Počul som príbehy o tom, aký bol Cech obchodníkov mocný a vplyvný, ovládal obchody a obchodné trasy v celom našom kráľovstve a dokonca

aj ďaleko za ním. Zvedavosťou som sa nemohol dočkať, kým také významné centrum obchodu uvidím.

Keď som si obliekol získané oblečenie a zbroj vyrazili sme do ulíc. Po pár minútach sme dorazili do hlavnej sály cechu. Zdobili ho luxusné gobelíny a zlaté ozdoby z celého sveta. Boli tam desiatky obchodníkov, ktorí si vymieňali tovar, zlaté mince a drahé kamene. Atmosféra bola presýtená vonnými esenciami, koreniami a vôňou exotického ovocia.

Obchodníci z Ayladrie sú známi svojou schopnosťou vyrábať najkrajšie a najpraktickejšie predmety na svete. Ich slávny Cech obchodníkov už po stáročia slúži ako vzor úspešného obchodníckeho remesla, kde spravodlivé trhové praktiky zabezpečujú, aby z obchodu profitovali všetky strany.

Dlhé preplnené uličky sa ozývali intenzívnymi vyjednávaniami o cenách a objemoch tovaru. Konverzácia bola priama, stručná ale zároveň plná hlbokého rešpektu, ktorý si členovia cechu medzi sebou vyjadrovali.

Všetci pracovali na tom, aby sa zabezpečilo, že budú brané do úvahy ich individuálne záujmy, a zároveň bude zaistené, že obchod zostane spravodlivý. Všetko malo svoju funkciu, zmysel a určený cieľ, všetko naokolo žilo a dýchalo ako jeden veľký, dokonale funkčný organizmus..

Zapôsobil na mňa ich zmysel pre komunitu a spôsob, akým spolupracovali, aby boli všetky zúčastnené strany spokojné. Všimol

som si, že existovalo železné pravidlo proti podvádzaniu alebo nečestnosti v akejkol'vek forme. Ak by niekto túto normu porušil, bol by okamžite vylúčený z cechu. To bol ten najmiernejší z trestov. Previnilci mohli okúsiť aj prísnejšie tresty, detaily som však nezisťoval.

Počas rozhovoru sme sa presunuli do ďalšej haly, ktorá obsahovala artefakty od minulých obchodníkov a hodnostárov. Honosné obrazy bývalých cechmajstrov, ovešané rôznymi symbolmi a znakmi ich moci. Bol som v úžase, keď som sa pozeral na poklady toho miesta, od lesknúcej sa zlatej koruny až po staroveké zvitky s podrobnými obchodnými tajomstvami, ktoré pozná iba cech.

Cech bol miestom ako žiadne iné a bolo mi ľúto ho opustiť. Čas nám nedal na výber, bolo treba pokračovať ďalej. Ešte chvíľu sme sa túlili ulicami, kým sme sa zastavili na obed v miestnej krčme. Jedlo bolo výborné, ale z miestneho piva sa mi robilo mierne nevoľno. V Ayladrii sa do neho pridávajú drvené borievky a rozmarín, čo mi nebolo práve po chuti. Síce to potom precedia, ale.. stačilo raz.

Rozhodol som sa, že popoludnie radšej strávim odpočinkom vo svojej izbe, než aby som pokračoval v prieskume všetkých okolitých uličiek krásneho hlavného mesta bájnej Ayladrie.

Na druhý deň sme vyrazili skoro ráno a zamierili sme do hôr. Neďaleko hory zvanej Seconda je totiž pobočka Cechu obchodníkov, ktorú mi chcel strýko ukázať. Hodiny sme kráčali cez svieže údolia a široké

pláne, až sme sa dostali k veľkému kamennému mostu, ktorý preklenul hlbokú roklinu.

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

"Ach, áno. Počula som o vás. V poslednej dobe je tu veľa obchodníkov s korením. Hlavne z Caldorie." Povedala a pozrela si ma tmavými očami hore-dole. "Som Carina, liečiteľka." Dodala a ukázala na seba. "A toto je môj brat Ralgar." Gestom ukázala na muža za sebou, ktorý dovtedy ticho sedel.

Bol vysoký asi ako ja a čierne vlasy mal stiahnuté do chvosta pod kapucňou. Ako väčšina ľudí tu, aj on mal na sebe koženú zbroj cez tuniku. Jediný rozdiel medzi jeho oblečením a mojím bol ten, že on mal na sebe modré, kým moje bolo hnedé s červeným lemovaním na okrajoch každého kusu odevu. Na oboch našich odevoch sa ale skvel precízne vypracovaný znak Cechu obchodníkov.

"Čakali sme, kým niekto príde a bude nás viac." Zrazu preniesol Ralgar. "Mám dobrý tip na jednu starú svätyňu, ktorá bude určite plná pokladov. Sám sa tam ale neodvážim." Zdráhavo dodal.

"Bude to nebezpečné?" Opýtal som sa.

Ralgar pokrčil plecami. "Nie je to nebezpečné, ak viete, čo robíte, ale povára sa, že vo svätyni strašia duchovia padlých bojovníkov."

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

"Kde je Carina?" Opýtal som sa, keď som si všimol, že za nami nevošla do jaskyne. Ralgar sa pozrel dolu. "Je preč."

"Odišla? Ako to myslíš?" Zneistel som.

"Išla na lov, večer sa vráti." Zasmial sa Ralgar. "My dvaja musíme zatiaľ niečo prebrať." Dodal a ja som len nechápavo pozeral.

"A čo by to malo byť?" Opýtal som sa.

"Ten prsteň, ktorý si našiel..." Odpovedal vážne. "Áno, všimol som si, že si si ho vzal." Pokračoval Ralgar. "Je to výnimočné, je to dar od bohov, ale o prsteň mi nejde." Vysvetlil. "Keď si odišiel, videl som ten nápis. Na podstavci starom stovky rokov bolo Tvoje meno." Dodal.

"Moje... meno?" Neveril som vlastným ušiam.

"Bolo tam ale ešte niečo... 116. arcimág... Magickej univerzity." Dodal Ralgar s úsmevom. "Dovoľ, aby som sa predstavil. Som Ralgar, mág tretej úrovne z bratstva Modrého tesáku." Pokračoval, "preto som Ti povedal, že som rovnaký obchodník, ako Ty." Dokončil vetu a vyzeral

veľmi pobavene. "Obidvaja sme teraz vyhnanci a bratia v núdzi.. Alberic."

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

"Asi videli oheň...", Zašepkala Carina.

"Áno, a hľadajú nás," odpovedal som. "Mám podozrenie, že aj oni vedia, kto sme."

Potom sme počuli dievčenský hlas: "Dedko, myslíš, že sú ešte tu?"

"Dúfam, že áno." Odpovedal starý muž. "Ste tu? Máte problémy?"

Na pár sekúnd sme zadržali dych a potom som povedal: "Áno."

Starec sa usmial a zložil si kapucňu. Mal dlhé sivé vlasy a milú tvár.

"Nemusíte sa báť, som mág ako vy. Volám sa Koreg. Toto je moja dcéra Mirena a vnučka Jova. Chceme len prespať a ráno pôjdeme ďalej."

Povedal úctivo.

"Ako môžete vedieť, že sme mágovia?" Opýtal som sa nedôverčivo.

"Lúpežníci nie ste, tých už dávno vybili cisárske vojská a v dnešnej dobe sa ukrývajú práve mágovia." Odpovedal s takou istotou, až som sa zarazil. "Cítim, že mu môžeme dôverovať." Povedal som ostatným.

"Ešte sa uistíte, že nás nikto nesleduje." Starec pokýval hlavou a zahundral si pod fúzy magickú formulku. "Nie.. nikto." Dodal.

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

Darrlak bolo jedno z cisárskych miest. Oficiálne. Pravdou ale bolo, že to bola skôr základňa pre rôznych priekupníkov a podvodníkov. Jediné, čo reprezentovalo cisársku moc, bola odratá ceduľa pri vstupe do mesta, na ktorej stálo: "Víta vás Darrlak, mocné a vznešené cisárske mesto." Hliadky sem nechodili. Vlastne sem nechodil nikto, kto naozaj nemusel. A tí čo museli, boli radi, že tu aspoň nebývajú.

Prišli sme sem len preto, lebo Ralgar tvrdil, že pozná človeka, ktorý by nám mohol pomôcť. Prišli sme k malému domu neďaleko centra mesta a zaklopali na dvere. Otvorili sa takmer okamžite, akoby na nás niekto čakal. Vošli sme a uvideli sme muža sediaceho za stolom, na ktorom boli rozhádzané mapy. Pozrel na nás, usmial sa a pokračoval: "Takých ťažkých zločincov a odľudov ako vy tu nemávame často."

"Nie sme zločinci," povedal som. "Sme mágovia." Doplnil som na vysvetlenie.

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

Vtom som si spomenul na prsteň, ktorý som našiel už pomerne dávno vo svätyni. Stále ležal v zásuvke, skoro až vzadu. Za celú tú dobu sa mi nepodarilo prísť na to, čo vlastne robí. Niekoľkokrát som sa ho pokúsil nosiť, ale nič sa nedialo. Je vôbec magický? Prečo nápis na podstavci tvrdil, že je môj? Musím sa vrátiť do svätyne!

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

Onedlho sme sa dostali na miesto, kde stál malý, zanedbaný domček. Okolie malo dobrú pôdu na poľnohospodárstvo a veľa zveri. Oblasťou pretekalo aj niekoľko malých potokov, ktoré poskytovali čerstvú vodu na pitie a kúpanie.

"Zdá sa, že je to opustené." Preniesol som držiac v ruke kus dverí, ktorý sa váľal pred domom.

"Učinený raj." Povedal si pre seba, ale nahlas Ralgar.

"Keby sme to trochu opravili, mohli by sme tu chvíľu zostať." Doplnila Carina nadšene.

"Dom by sme mohli použiť ako naše sídlo." Navrhol som. "Nie je síce veľký, ale na pár mesiacov by nám stačil."

Ralgar so mnou súhlasil a vošiel dovnútra, aby ho preskúmal, zatiaľ čo my s Carinou sme zostali vonku.

"Myslím, že by sme tu mohli chvíľu zostať." Povedal, keď sa vrátil von.

Niekoľko dní nám zabrali provizórne opravy. Dom nebol veľmi veľký, ale pre nás troch to stačilo.

"Čo by sme mali robiť s tým všetkým drevom?" Carina sa spýtala, keď sa rozhliadla po všetkom dreve, ktoré tu zanechal ten, kto tu žil pred nami.

Skutočne, neďaleko domu bolo väčšie množstvo kmeňov stromov.

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

Po pár minútach sme konečne našli východ. Vzduch bol chladný a svieži, bolo príjemné byť preč z toho hrozného miesta. Okamžite sme sa umyli pri studni, najdôkladnejšie ako sa v danej situácii dalo.

"No, nebolo to až také zlé." Povedal Koreg, keď sme vchádzali do hostinca.

Pokrútil hlavou a zasmial sa. "Bolo to hrozné! Ešte stále cítim ten zápach."

Hostince v cisárskom meste boli na podstatne vyššej úrovni. Za príplatok sme si objednali kúpeľ, vypranie oblečenia a nečakane pekné izby.

Večera bola priam luxusná. Jedli sme pečenú kačicu, pečené zemiaky a zeleninu. Stôl bol pokrytý prílohami a nápojmi. Jedlo bolo výborné a mali sme ho dostatok. Myslel som si, že už to nemôže byť lepšie, kým naša čašníčka nepriniesla fľašu prvotriedneho vína. Víno bolo nazvané Cisárov sen. Takéto víno som ešte nikdy neochutnal. Bolo také jemné a bohaté, až sa mi z toho točila hlava. Zaujímalo by ma, či má cisár naozaj takéto dobré sny..

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

Opatrne som odchýlil poklop a v slabom svetle sviečok som uvidel stojany s fľašami. Víno. Stovky fliaš vína. Regály boli plné zaprášených fliaš.

Zakrádali sme sa pomedzi stojany, až kým sme na konci uvideli schody. Široké, masívne kamenné schody.

"Tie vedú niekde do haly plnej stráží." Zašepkala Carina.

"A čo tamto tie?" Ukázal som úzke, točité schodisko.

"Perfektné. Tie sú v tak úbohom stave... Nechce sa mi veriť, že držia pohromade." dodal Ralgar.

"Dúfam, že to s nami nepadne." Pošepkala Mirena.

Opatrne a potichu sme po jednom stúpali po schodoch. Keď sa predomnou vynorilo svetlo sviečok, zistil som, že som v kuchyni. Úplne prázdnej.

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

Len čo som sa trochu spamätal, začal som sa pozerat' po okolí. Boli sme na zvláštnom mieste. Bola to veľká miestnosť s mnohými stĺpmi a fakľami. Nikdy predtým som nič podobné nevidel. Steny boli z kameňa, ale nejaký majster ich vytesal do zvláštnych tvarov.

"Kde to sme?" Spýtal som sa Ralgara. Neodpovedal mi, ale namiesto toho podišiel k jednému zo stĺpov a začal ho pozorne skúmať.

Bol som už taký unavený, že som si sadol na prvé kreslo, ktoré som uvidel. Keď som si sadol, uvedomil som si, že je to vlastne jediné kreslo v miestnosti.

Ralgar sa ozval. "Je to nejaká miestnosť ešte z doby Erava Pravého."

"Aha..." Odpovedal som skoro neprítomne. Už som mal pocit, že zaspím, keď sa Carina ozvala od steny plnej nápisov.

"Sme v trónnom sále Erava Pravého." Pokračovala Carina "Cisára Erabimu, Loderu, Zedorahu a Agávie."

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

"Ja neviem, asi majú strach. Možno si myslia, že je už dávno po nás." Povedal som a vyšli sme na chodbu. Chodba bola plná stráží. Stáli chrbtom k stene po oboch stranách miestnosti. Starodávne typy zbrojí, nehybné pohľady...

"Čo to je?! To nás nevidia?" Pozerala po nich Carina.

"Nemyslím si, že sú to ľudia." Dodal som potichu.

"Majú dve ruky, dve nohy.." Zasmial sa Ralgar. "Čo iné by to.." Zvážnel.

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

Vyslovil som slová prvého odstavca. Z kamennej dlažby povstali mohutné korene.

Pomaly som odrecitoval slová druhého odstavca. Jeden z koreňov chytil kamennú kocku dlažby najmenej sto kilogramov ťažkú a položil ju ako stôl pred mňa.

Nahlas som prečítal slová tretieho odstavca. Povstal druhý z koreňov a položil na kamennú kocku kus kovu zlatej farby.

Text som dokončil vyslovením slov štvrtého odstavca. Tretí z koreňov chytil druhú kocku a energicky udieral do kusu kovu. Pomedzi to niekoľko tenších koreňov udieralo do kovu menšími kameňmi.

Hluk a prach v miestnosti boli na nevydržanie. Zrazu ustali. Tretí koreň položil kocku na zem a celá masa zmizla v diere v zemi.

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

Opatrne som vybral knihu. Po chvíli som našiel presne to, čo som hľadal. Vrátil som sa do miestnosti k Raffovi.

"Raff," povedal som, "chcem ti niečo ukázať." Vytiahol som knihu a otvoril ju. Raffove oči sa prekvapene rozšírili, keď uvidel, čo som v knihe nalistoval.

"To je fialový blesk?" Zadunel Raffov plechový hlas.

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

Nejakú dobu sme sa ďalej túlili krajinou. Dni bol krásne a slnečné, pšeničné polia hladil jemný vánok. Zastavili sme sa na odpočinok v malej dedinke, kde sme si dali na obed chlieb a syr. V miestnom hostinci podávali známou Bomoridovu medovinu. Neďaleko ju tiež vyrábali.

Zistili sme, že táto medovina je dosť sladká, ale nie príliš silná. Obvykle sa ku nám dostali viac odležané kusy, ktoré časom nabrali na sile. V skutočnosti bola celkom príjemná. Sedeli sme v tráve pred hostincom a sledovali, ako sa miestne deti hrajú s loptou z handier a povrazov. Opýtali sme sa ich na okolie.

Tieto strany nie sú súčasťou ukážky.

Koniec ukážky

Ďakujem za Váš čas a za pozornosť. Dúfam, že sa Vám ukážka páčila.

Viac informácií o mojej e-knihe môžete nájsť na:

<https://www.alberic.sk/>

Alberic de Verico